

+

Homilie op 22-1-2017, 3^e Zondag door het jaar, Jaar A.

Dierbaren,

“Komt, volgt Mij” (Mt 4,19). Die woorden hebben het leven van Petrus, Andreas, Jakobus en Johannes totaal veranderd. Hun hart was er ten diepste door geraakt, en zij wisten: dit is het. Terstond lieten zij alles in de steek, en volgden Jezus. Jezus, die later zelf zou getuigen: *“Wie Mij volgt, dwaalt niet rond in de duisternis, maar zal het licht van het leven bezitten” (Joh 8,12).* *“Alles echter wat aan het licht wordt gebracht, komt in het licht tot helderheid. En alles wat verhelderd wordt, is zelf ‘licht’ geworden” (Ef 5,13-14).* Vier eenvoudige vissers, door Jezus uit de duisternis geroepen tot zijn wonderbaar licht (vgl. *1 Pe 2,9*).

En zo werden zij tot een gemeenschap. Een gemeenschap die nog veel groter zou worden, maar die haar eenheid zou vinden in het volgen van Jezus. Jezus, die vlak voor zijn lijden voor haar leden tot zijn Vader bad: *“Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij geschonken hebt, opdat zij één zijn zoals Wij één zijn: Ik in hen en Gij in Mij, opdat zij volmaakt één zijn, en de wereld zal erkennen, dat Gij Mij hebt gezonden, en hen hebt liefgehad, zoals Gij mij hebt liefgehad” (Joh 17,22-23).*

Maar hoe moeilijk is die eenheid te verwezenlijken! We zien het al bij de eerste christengemeenschap te Jeruzalem, waarover Lucas aanvankelijk zo prachtig schrijft: *“De menigte die het geloof had aangenomen, was één van hart en één van ziel, en er was niemand die iets van zijn bezittingen zijn eigendom noemde; integendeel, zij bezaten alles gemeenschappelijk” (Hnd 4,32).* Slechts zes verzen verder volgt al het bedrog van Ananias en Saffira, en nog eens een hoofdstuk verder beginnen *“de Hellenisten tegen de Hebreëen te morren, omdat bij de dagelijkse ondersteuning hun weduwen achtergesteld”* worden (Hnd 6,1). En in de tweede lezing van vandaag hoorden we Paulus zeggen: *“Er is mij namelijk door de huisgenoten van Chloë over u verteld, broeders en zusters, dat er onenigheid onder u heerst” (1 Kor 1,11).*

In al deze gevallen ging het nog om onenigheid binnen de éne Kerk, door Christus zelf gesticht, met Petrus aan het hoofd. Vandaag kennen we daarnaast nog zoveel andere verdeeldheid onder christenen; verdeeldheid, soms zelfs openlijke vijandschap, tussen allerlei georganiseerde groeperingen van gelovigen, met hun eigen leiders en leerstellingen.

Dat dit alles tegengesteld is aan wat Jezus zelf in zijn gebed vroeg, moge duidelijk zijn. Paulus schreef niet voor niets aan zijn Korintiërs: *“Ik bezweer u bij de naam van onze Heer Jezus Christus: weest allen eensgezind, laat er geen verdeeldheid onder u zijn; weest volkomen één van zin en één van gevoelen”* (1 Kor 1,10).

De jaarlijkse Week van gebed voor de eenheid van alle christenen, waarin wij ons nu nog bevinden, wil aan die oproep tegemoetkomen. En wel op de wijze waarop Jezus zelf ons is voorgedaan: door gebed. Gebed, dat alle grenzen van plaats en tijd, alle in de loop van de geschiedenis geslagen wonden overstijgt, en ons elkaar doet aanbevelen in Gods barmhartige Liefde, opdat de eenheid die verloren ging alsnog hersteld mag worden, en Paulus' smartelijke vraag: *“Is Christus dan in stukken verdeeld?”* (1 Kor 1,13) niet meer gesteld zal hoeven te worden.

Natuurlijk moet dit gebed ook gedragen worden door onze levenswandel. Wij mogen ons van harte inzetten voor echte oecumene, die iets fundamenteel anders is dan wederzijds water bij de wijn doen, of enkel streven naar de grootste gemene deler. Dat zou geen echte vooruitgang betekenen, maar enkel verflakking. Waar het om gaat is, dat wij opnieuw Jezus' woorden in ons hart laten weerklinken: *“Komt, volgt Mij”*, en daar metterdaad aan proberen te beantwoorden. Zoals de apostelen: terstond, helemaal, in alles. Dáár ligt ons aller roeping. Iemand vroeg Moeder Teresa eens, wat er volgens haar in de Kerk zou moeten veranderen, en zij antwoordde, op de man af: *“U en ik!”*

Ja, u en ik, wij worden opgeroepen tot verandering, tot bekering, tot echte oecumene, en dat is niet 'minder katholiek zijn', maar juist méér: waarachtiger, consequenter, liefdevoller. Dat betekent ook: alles achter durven laten wat het volgen van Jezus in de weg staat, en heel ons leven in zijn licht durven plaatsen, onder zijn ogen, die stralen van waarheid en liefde. *“Ontwaak, slaper, sta op uit de dood, en Christus' licht zal over u stralen”* (Ef 5,14).

“Laten wij de waarheid spreken in liefde en zo geheel naar Christus toegroeien. Hij is het Hoofd waaruit het hele lichaam kracht put. Als een welsluitend geheel bijeengehouden door de steun van al zijn gewrichten bereikt het zijn volle wasdom door de werkzaamheid die ieder deel is toegemeten en bouwt het zichzelf op in liefde” (Ef 4,15-16), *“totdat wij allen tezamen komen tot de eenheid in het geloof en de kennis van Gods Zoon, tot de volmaakte Man, tot de gehele omvang van de volheid van de Christus”* (Ef 4,13). Amen.